

[Erna Sørensen.]

drager disse ting ud af udvalget og forelægger et lovforslag om enker — en sag, hvorom man tidligere har været enig — så burde man holde sig til dette og først komme med det øvrige, når udvalgets betænkning foreligger.

Vi har nu fået nogle regningslinjer fra den højtærede minister om, hvor mange personer det kan dreje sig om, og hvad loven vil koste, men det er jo et skøn, og i så vigtig en sag som denne mener jeg man bør være aldeles sikkert informeret — også med hensyn til, hvordan man har ordnet enkepensionsspørgsmålet i andre lande. Vi plejer jo at se på, hvad de har fundet frem til både i Sverige og i Norge, og herom foreligger der ikke oplysninger i bemærkningerne til det foreliggende lovforslag. Vi går som sagt med glæde ind i arbejdet og tilsiger lovforslaget en velvillig behandling.

Else Zeuthen: I det radikale venstre erkender vi, at ubemidlede og upensionerede enker over en vis alder og ikke mindst enker med børn hører til de dårligst stillede mennesker her i landet. Det er da også derfor, at man, som allerede nævnt, ved folkepensionens vedtagelse gav et løfte om senere at gennemføre en pensionsmæssig ordning for enkerne, og at socialminister Strøm i 1956 nedsatte et udvalg for at undersøge problemerne i forbindelse med indførelse af en enkepensionsordning. Den stærke trang til hjælp på dette område lå også bag lovene af 1955 og 1956, der i forsorgsloven fastsatte regler for overgangshjælp, uddannelseshjælp og i en vis udstrækning underholdshjælp.

Den højtærede socialminister har derfor stået over for det spørgsmål, om han ikke i betragtning af de midlertidige hjælpeforanstaltninger skulle afvente det nedsatte udvalgs overvejelser, da det jo dog er ret komplicerede forhold, vi her står over for, eller om han skulle foreslå en lovgivning, der i så fald måtte få en mere forsøgs-mæssig karakter, indtil man kunne komme frem til en endelig ordning, når udvalgsbetænkning forelå. Den højtærede minister har valgt den sidste udvej, og i mit parti er der overvejende tilslutning til denne fremgangs-måde, og jeg kan tilføje, at der er fuld-

enighed om, at der her er et område, hvor der er hjælp behov.

Når det i lovforslaget foreslås, at kvinder, der ikke har børn at forsørge eller er særlig dårligt stillet, skal have nået en alder af 55 år, før de bliver enker, for at de kan opnå pensionen som en ret, hænger det vel sammen med det synspunkt, at hvor det på nogen mulig måde kan lade sig gøre, er det langt sundere og mere tilfredsstillende for en kvinde, der er blevet enke, at søge beskæftigelse end at ernære sig ved den trods alt beskedne pension, der her er tale om, beskeden, når man ser på den som langt den overvejende indtægt til livets opretholdelse.

At komme ud blandt mennesker, at få nye interesser og ny erfaring er i mange tilfælde en bedre udvej for en enke end at forblive i forholdsvis ubeskæftigethed og at måtte leve af de begrænsede midler, som pensionen beløber sig til. Om det imidlertid lykkes at skaffe denne beskæftigelse, er selvsagt forskelligt fra tilfælde til tilfælde, alt efter den pågældendes helbredstilstand og uddannelse. Men jeg vil gerne sige, således som allerede fremhævet af det ærede medlem fru Edel Saunte og det ærede medlem fru Erna Sørensen, at de meget stærke fradragsregler med de samme fradragsprocenter som folkepensionens, men med det meget mindre fradragsfri beløb, nemlig fra 1 100 kr. til 1 300 kr. mod folkepensionens fra 1 500 kr. til 1 800 kr., hvortil endda kommer det særlige fradrag ved indtægtsberegningen i henhold til folkeforsikringslovens § 41, stk. 3, 2 a, vil vist ikke stimulere kvinden til at søge eget arbejde. Jeg fremdrager dette, fordi jeg mener, at det vil være en fordel både for kvinden selv og for samfundet, at hun udnytter sin arbejdskraft i så vid udstrækning som muligt.

I det udvalg, der bliver nedsat, ville jeg derfor gerne have, at vi drøftede det spørgsmål, om det trods alt ikke var mere rimeligt også med hensyn til fradragsreglerne at lægge sig nærmere op ad, hvad der er fastlagt for folkepensionisterne.

Et andet spørgsmål, som det forekommer mig nødvendigt at drøfte, er de regler, efter hvilke de „andre enlige kvinder“ kommer ind i billedet. Der åbnes herved en adgang til i ganske særlige tilfælde at yde pension til kvinder allerede fra 50 års alderen, og mer-